

Αγάπησε την ταπείνωση (Αββάς Ησαΐας)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Οκτωβρίου 24, 2019

Όποιος έχει την ταπεινοφροσύνη, δεν έχει γλώσσα να κάνει παρατήρηση σε κάποιον που δείχνει αμέλεια ή σε άλλον που ζει με αδιαφορία. Ούτε μάτια έχει να κοιτάζει ελαττώματα άλλου, ούτε αυτιά έχει να ακούσει αυτά που δεν ωφελούν την ψυχή του. **Δεν ασχολείται με κανέναν, παρά μόνο με τις αμαρτίες του, αλλά είναι ειρηνικός προς όλους τους ανθρώπους, για χάρη της εντολής του Θεού και όχι για λόγους φιλίας. Αν τώρα κάποιος νηστεύει όλη την εβδομάδα και επιδίδεται σε μεγάλους κόπους έξω από αυτόν τον δρόμο, όλοι οι κόποι του πηγαίνουν χαμένοι.**

Αδελφέ, συνήθισε τη γλώσσα σου να λέει το «συγχώρησέ με», και θα έρθει μέσα σου η ταπείνωση. **Αγάπησε την ταπείνωση**, και αυτή θα σε σκεπάσει από τις αμαρτίες σου.

Ποτέ μη βαρεθείς εξαιτίας κάποιου κόπου, γιατί ο κόπος, η φτώχεια, η ξενιτεία, η κακοπάθεια και η σιωπή γεννούν την ταπείνωση, και η ταπείνωση συγχωρεί κάθε αμαρτία. Να ξέρεις μάλιστα τούτο: όσο ο άνθρωπος ζει με αμέλεια, νομίζει μέσα του ότι είναι φίλος του Θεού. Αν όμως ελευθερωθεί από τα πάθη, ντρέπεται να σηκώσει τα μάτια του στον ουρανό μπροστά στον Θεό· γιατί τότε βλέπει τον εαυτό του πολύ απομακρυσμένο από τον Θεό.

Κάποιος άνθρωπος είχε δύο δούλους και τους έστειλε στο χωράφι του να θερίσουν ορισμένη έκταση την ημέρα ο καθένας. Ο ένας από αυτούς έβαλε τα δυνατά του να κάνει όλο όσο τον πρόσταξε ο κύριός του, αλλά δεν μπόρεσε να το τελειώσει, γιατί η δουλειά ξεπερνούσε τις δυνάμεις του. Ο άλλος βαρέθηκε και είπε μέσα του: «Ποιος μπορεί να κάνει τόση δουλειά σε μια μέρα;» Αδιαφόρησε λοιπόν και δεν φρόντισε, αλλά έπεσε για ύπνο· τη μια ώρα κοιμόταν, την άλλη χασμουριόταν, την άλλη στριφογύριζε σαν την πόρτα γύρω από τον άξονά της (Παροιμ. 26:14), και πέρασε όλη τη μέρα στα χαμένα.

Όταν ήρθε το βράδυ, πήγαν και οι δύο στον κύριό τους. Αυτός τους εξέτασε και, αφού έμαθε τη δουλειά τού πρόθυμου, έστω και αν δεν πρόλαβε να κάνει όσο προστάχτηκε, εκτίμησε την προθυμία του και τον τίμησε. Τον τεμπέλη όμως, επειδή φάνηκε αδιάφορος, τον έδιωξε από το σπίτι του.

Και εμείς λοιπόν ας μην αποθαρρυνθούμε μπροστά σε οποιονδήποτε κόπο και

δυσκολία, αλλά ας βάλουμε τα δυνατά μας με όλη μας την ψυχή να εργαζόμαστε με ταπείνωση, και πιστεύω ότι ο Θεός θα μας δεχτεί μαζί με τους αγίους του που κοπίασαν πάρα πολύ.

Το να μην πληγώσεις τη συνείδηση του συναθρώπου γεννά τη ταπεινοφροσύνη· η ταπείνωση γεννά τη διάκριση, και η διάκριση εξουδετερώνει όλα τα πάθη, χωρίζοντάς τα το ένα από το άλλο . Είναι λοιπόν αδύνατο να σου έρθει η διάκριση, αν προηγουμένως δεν κάνεις σαν τον γεωργό την απαραίτητη εργασία. Πρώτα πρώτα να ησυχάσεις από όσα είναι αλλότρια των μοναχών, πράγμα που γεννά την άσκηση. Η άσκηση γεννά το κλάμα· το κλάμα γεννά τον φόβο του Θεού· ο φόβος γεννά την ταπείνωση· η ταπείνωση γεννά τη διάκριση. Αυτή γεννά την προόραση, και η προόραση την αγάπη, ενώ η αγάπη θεραπεύει την ψυχή από νόσους και πάθη. Τότε -μετά από όλα αυτά- καταλαβαίνει ο άνθρωπος ότι είναι μακριά από τον Θεό.

Το να μην πιστεύεις ότι ο κόπος σου είναι αρεστός στον Θεό κάνει τη βοήθεια του Θεού να σε φυλάει. Γιατί εκείνος που έδωσε την καρδιά του στον Θεό με ευσέβεια και ειλικρίνεια, δεν μπορεί να έχει την ιδέα ότι άρεσε στον Θεό. Όσο δηλαδή τον ελέγχει η συνείδηση για κάποιες εκδηλώσεις της αμαρτίας, είναι ξένος προς την ελευθερία. Γιατί όσο υπάρχει αυτός που ελέγχει, υπάρχει και αυτός που κατηγορεί· και όσο υπάρχει κατηγορία, δεν υπάρχει ελευθερία.

(Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Α', Υπόθεση ΜΕ' (45), σελ. 450. Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2001)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)